

אתם הצופים

שלפני עיניכם נרצחו.

כמו שאדם חש מבט בגבו,

כך תחושו בגופכם

מבטי המתים.

כמה עיניים מנופצות יביטו בך

כשתקטוף סיגלית ממקום מסתורה?

כמה ידיים נישאות בתחינה

בענפים שזורים כמו קדושים

של אלוהים עתיקים.

כמה זיכרון גדל בדם

של שמש שוקעת.

הו שירי הערש שלא שרו

בקול התור בלילות –

רבים יכלו להוריד כוכבים מן השמים,

עתה על הבאר העתיק לעשות למענם.

אתם הצופים,

ידי-רוצחים לא הרמתם,

אך את העפר מכיסופיכם

לא ניערתם,

אתם שנשאתם עומדים שם, איפה שעפר

הפך לאורה.